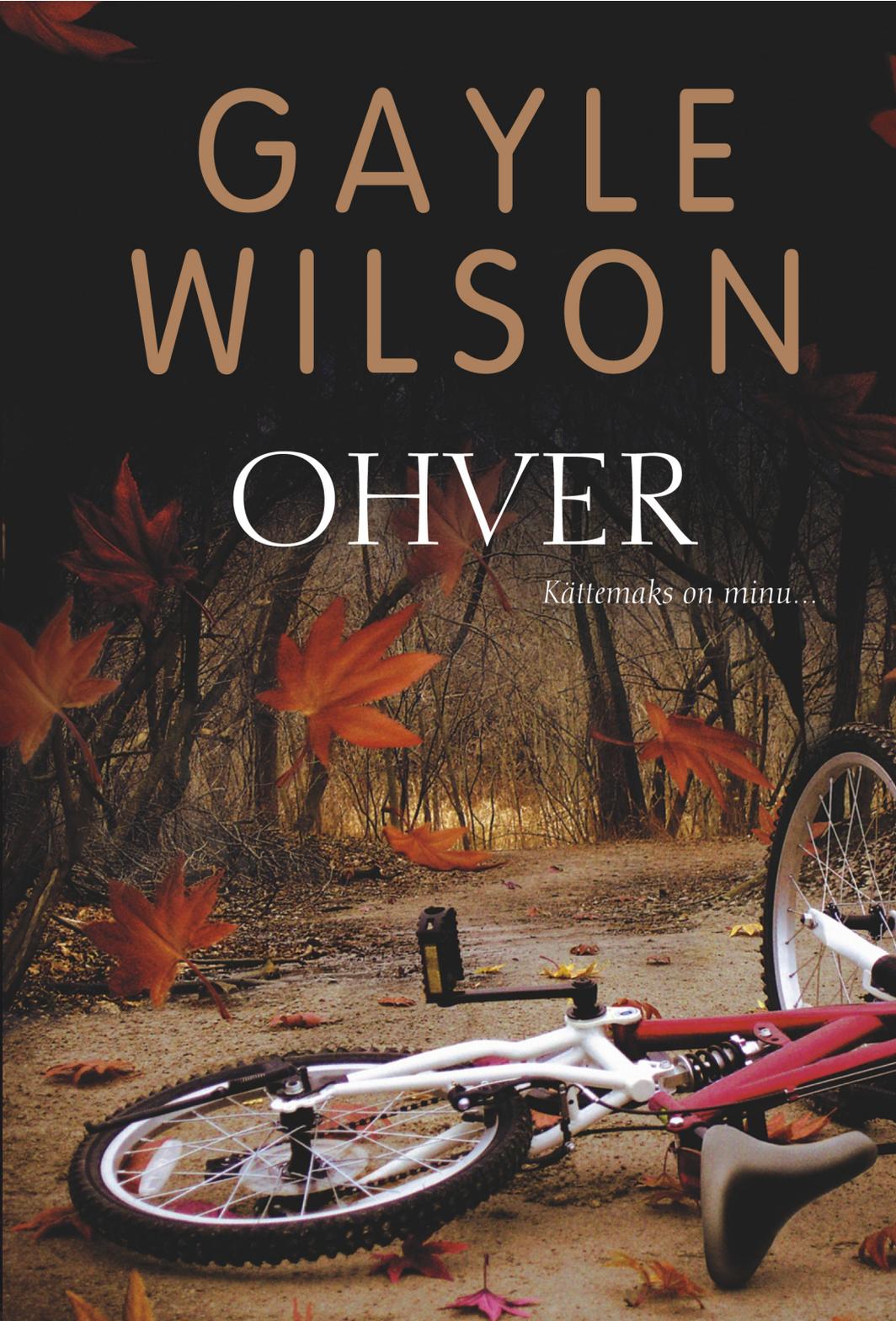


GAYLE
WILSON

OHVER

Kättemaks on minu...



Proloog

Talle meeldis pimedus. Selle anonüümsus. Eriti meeldis mehele see, kuidas valgus pimeduses inimese näolt vastu peegeldas. Noorelt, ärevalt ja nii ilusalt näolt.

Tema valikut juhtis tavaliselt saatus, ehk siis mingit valikut tegelikult polnudki. Aga see... See oli nii täiuslik, et pani imestama, et ta seda varem polnud teinud.

Suuta märkamatult pimeduses liikuda. Neid jälgida. Nende ärevad silmad. Kõhnade kannikate liikumine. Kondiste teismeliseõlgade kerkimine, mis püüdis alateadliku kehakeelena kaasa aidata selle veidra mängu soovitud lahenduseni jõudmisele.

Mehe suunurgad kerkisid aeglaseks naeratuseks. Mäng. Just sellega ta tegeleski. Püüdis mõjutada mängu käiku, mitte lõpptulemust, mis oli niigi kindlaks määratud.

Mehe pilk puuris silmapaari, mille ta oli sügavamaks uurimiseks välja valinud. Ta oli teinud esimese valiku rahvast täis ruumist läbi trügides ning nende õlgu puudutades.

Isegi nende lõhn erutas teda. Hormoonidest kupatav higi. Seksi terav ja magus lõhn. Nende T-särkide ja teksade kiududesse im-

OEVER

bunud sigaretisuits. Vahetevahel ka marihuaana lõhn, mis tuletas meelde mehe enda teismeiga, mil see keelatud mõnu oli olnud peaaegu ainus asi, mis talle lõbu pakkus.

Nüüd oli mõnude ring laienenud ning nende keelatus kõvasti erutavamaks muutunud.

Ta ringles veel korra ruumis, tõmbamata endale tähelepanu. Ta heitis neile kõigile veel ühe pilgu, kaaludes olulist otsust.

Kui ta oli lõpuks oma valikus täiesti kindel, suundus ta ametiukse poole, mis viis kaubamaja taha tänavale. Seal seisis minibuss, mis ootab varjus, sama märkamatu nagu ta ise.

Ta avas ukse, heitis pilgu tänavale, mida valgustasid ainult kaubalaadimisplatvormide üksikud pirnid. Nende valgus ei ulatunud piisavalt kaugele, et tema plaani ohustada.

Enne kui mees ukse sulges, kontrollis ta lukukeelt katvat teibiriba, mis ei lasknud ukstel lukustuda. Noored töömehed olid selle eest hoolt kandnud.

Õhtu jooksul tulevad nad siia kahe- või kolmekaupaga suitsetama. Oma plaani põhjalikult ette valmistades oli ta neid jälginud ning teadis, et hetkel olid nad kõik sees. Nad olid oma vajadused rahuldanud, jättes talle hapra võimaluse enda omi rahuldada.

Mees pööras end. See oli mõtestatud liigutus, ta kube valutas äkilisest pakitsusest. See hetk oli peaaegu sama meeldiv kui see, mis järgnema pidi. Ootuspakitsus oli peaaegu sama tugev kui kulminatsioon.

Ta astus tagasi koridori, võttis nagist sinise põlle, libistas üle pea ja sidus nõõrid ümber kõhu kinni. Siis libistas mees hinge tõmmates käe taskusse ja patsutas seal peituvat peotäit žetoone.

Tagasi mänguderuumi astudes püüdis ta nägu varjata. Midagi muud erilist tema käitumises märgata polnud. Mees oli piisavalt kaua töötajaid jälginud, et tunda nende enesekesket hoolimatust ümbritseva suhtes, kui nad automaatide vahel liikusid. Ning nii kaua, kuni keegi neist teda ei peatanud...

GAYLE WILSON

Mees seisatas poisi taga, kelle oli välja valinud ning jälgis mängu. Lapse nägu muutus pidevalt, vastavalt mängule. Grimass. Krimpsutus. Ja siis...

Automaadi tuled vilkusid ja kellad tirisid valjult. Keegi ei vaadanud ringi. Seda juhtus liiga tihti, et tähelepanu tõmmata. Tema oli ainus, kes jälgis, kuidas rahulolu pühkis pinge noorelt pehmelt näolt.

„Super!” ütles poiss ja ta huuled kõverduks naeratuseks. Tema ülearu suurte hammaste vahel helkis metall.

Klambrite nägemine pani mehe hetkeks pettuma. Ainult hetkeks, sest muidu oli poiss täiuslik, kõigi omadustega, mis talle meeldisid. Täiuslik, kinnitas ta endale uuesti.

Ta viivitas meelega, lastes ootusärevusel mõnulainetena kasvada, mis üha suurendasid ta iha. Vaid veidi kannatust ja...

Laps trükkis skoori kõrvale oma nimetähed. Needki olid täiuslikud. Kõik oli täiuslik.

„Saime täna pärastlõunal selle autoomaadi uue mudeli.”

Mehe väljendusviis polnud täpne, ta polnud siin piisavalt kaua viibinud, aga sellest piisas. Vaevalt see nii erinev on, et tähelepanu tõmmata või kahtlust äratada.

Poisi silmad liikusid ekraanilt mehe näole. Peaaegu fokuseerimata silmades väreles ikka veel võidurõõm.

See tekitas nende vahele sideme. Ühenduse. Tee veel täiuslikuma ühenduse poole.

„Palju parema kui see,” lisas ta, tundes, kuidas adrenaliini soonesse voolab. „Sa ei usuks, kui palju seda on edasi arendatud.”

„Lahe.” Poiss tundus jutust huvituvat.

„Sa pead seda proovima.”

Poisi kitsad õlad kerkisid kehituseks ja ta pööras ekraani poole tagasi, soovides juba edasi mängida. „Millal see siis saali jõuab?”

„See on tagaruumis juba valmis pandud. Olen terve pärastlõuna mänginud. Ülemus muidugi ei tea...” Mees naeratas ja poiss vastas samaga, paljastades taas metallklambrid.

OHVER

Mänguautomaadi valguses tundusid need veidi rohekad. Need paiskasid ta transist välja nagu vale noot tuttavas muusikapalas. Võib-olla polnud ta ikkagi see õige. Võib-olla...

„Mul on veel žetoone alles,” ütles poiss.

„Sellega saab praegu tasuta mängida. Tahad proovida?”

„Muidugi.”

„Sa ei või kellelegi öelda,” ütles mees. „Nad tahavad muidu kõik tulla.”

„Olgu.”

„Oled sa siin kellegagi koos?”

„Isaga. Ta on teises ruumis.”

„Kui ta sind otsima hakkab...”

„Ta on muusikapoes. Mul on vähemalt pool tundi vaba aega.”

Ta kõhkles hetke, justkui arvutades riske kokku. „Näed seda ust seal taga? Sildiga „väljapääs”?”

Poiss pööras ümber ja vaatas ruumi teise otsa. Ta paljastas mehele oma kukla, mida ehtis väike läikiv lokike. Taas võttis mehes võimust teadmine, et ta on teinud õige valiku ning hetkeline kahtlus taandus.

Tema see ongi. Just tema.

„Jah?” ütles poiss, pöördudes tagasi mehe poole.

„Ma lähen ees. Kui ma olen sisse läinud, siis tuled sina järele, aga nii, et keegi ei märkaks.”

„Okei,” ütles poiss.

„Kui teised näevad, mida ma teen, takistavad nad meid.”

„Keegi ei näe mind.”

„Olgu.”

Ta lasi pilgul ruumis ringi käia, kontrollides töötajaid. Mõned seisid ukse juures ja vaatlesid kaubamajas ringlevaid neiusid. Veel üks uuris pingsalt, kuidas püsikunde ruumi kõige populaarsemal mänguautomaadil rekordit purustas. Kõigil oli tegemist.